

dne navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce k vydobytí těchto útrat. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Exekučním titulem jest soudní smír ze dne 23. října 1930, podle něhož se nynější povinná strana zavázala, že odevzdá byt, o který šlo, do 30. října 1930 a že zaplatí útraty sporu, jak budou soudem stanoveny, do čtrnácti dnů pod exekucí. Podle spisů upravil procesní soud tyto útraty usnesením ze dne 4. listopadu 1930, jež bylo povinné straně doručeno dne 11. listopadu 1930. Téhož dne podala strana vymáhající návrh na povolení mobilární exekuce pro tyto útraty. Kdežto první soud tento návrh zamítl z důvodu, že exekuční titul není ještě pravoplatný, povolil rekursní soud navrženou exekuci, maje za to, že podle převzatého smluvního závazku byla dlužnice povinna zaplatiti útraty do čtrnácti dnů po uzavření smíru, t. j. do 6. listopadu 1930, třebaže v této době ještě neznala výši útrat. Aby svému závazku mohla dostáti, bylo prý na ní, aby se o tom u soudu přesvědčila. Názor rekursního soudu jest mylný. Ve smíru ze dne 23. října 1930 nebyly určeny ani výše útrat, ani přesně den, kdy měla povinná strana zaplatiti útraty, nýbrž bylo jen vysloveno, že tak má učiniti »do 14 dnů«. Toto určení platební lhůty lze vykládati jen tak, že povinná strana měla útraty, k jichž zaplacení se zavázala soudním smírem, zaplatiti do čtrnácti dnů po doručení soudního usnesení, upravujícího výši těchto útrat, neboť teprve doručením tohoto usnesení se dověděla o jejich výši a mohla po případě podati i rekurs proti úpravě útrat. Platí tu tedy procesní předpis § 426 druhý odstavec c. ř. s., podle něhož usnesení (v tomto případě výměra útrat) se stává účinným proti nepřítomné straně teprve doručením. Teprve od této doby počínala se smluvená čtrnáctidenní lhůta platební, jakož i lhůta rekursní. Rozhodnutí čís. 8964 sb. n. s., z něhož rekursní soud patrně čerpal svůj právní názor, tu nedopadá, neboť v případě, jehož se týkalo ono rozhodnutí, zavázal se dlužník soudním smírem, že zaplatí nejen útraty, jak budou soudem stanoveny, nýbrž i jistinu s úroky do přesně určeného dne, na němž pak ovšem soudním usnesením o úpravě výše útrat nemohlo býti nic změněno. Ježto exekuční návrh byl podán dříve, než dospěla vymáhaná pohledávka a než prošla lhůta v soudním smíru pro zaplacení útrat, rozhodl správně soud první stolice, zamítnuv exekuční návrh (§ 7 druhý odstavec ex. ř.) a rekursní soud pochybil, povoliv exekuci.

Čís. 10770.

Při exekučním zajištění dávky z přírůstku hodnoty jest v exekučním návrhu udati důvod ručení toho, proti němuž se vede exekuce.

(Rozh. ze dne 8. května 1931, R II 156/31.)

K návrhu výběrčího úřadu povolil soud první stolice proti Robertu M-ovi exekuci k zajištění dávky z přírůstku hodnoty. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Rekursu nelze upřít oprávněnost. Na základě předloženého potvrzení zemského výběrčího úřadu ze dne 18. prosince 1930 nemohla býti povolena exekuce proti rekurentovi Robertu M-ovi, jenž podle tohoto potvrzení není ani zcizitelem ani nabyvatelem nemovitosti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Stěžovateli jest přisvědčiti, že exekuční zajištění daní a veřejných dávek ve smyslu dvorských dekretů ze dne 18. září 1786, čís. 577 sb. z. s. a ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s. a § 38 c) kn. z. lze povolit na pouhý návrh správního úřadu, avšak podle ustanovení čl. III druhý odstavec uvoz. zákona k exekučnímu řádu jest při povolování a výkonu exekuce k zajištění takových nároků a pohledávek šetřiti předpisů exekučního řádu. Jest tedy dbáti i ustanovení § 54 čís. 3 ex. ř., podle něhož návrh musí označiti nejen exekuční prostředky a části majetku, na něž exekuce má býti vedena, nýbrž i udati vše, co podle povahy případu jest důležité pro nařízení, jež soud exekuci povolující nebo exekuční má vydati pro vedení exekuce. To však návrh nečiní, ježto z jeho obsahu nelze vůbec seznati právní poměr povinného Roberta M-a k vymáhané dávce z přírůstku hodnoty nemovitosti, ana kupní smlouva ze dne 16. března 1922 byla podle doslovu návrhu uzavřena mezi firmou F. M. a spol. jako prodávkou a Josefem M-em jako kupitelem o nemovitosti zapsané ve vl. čís. 347 pozemkové knihy kat. obce L. a návrh nevysvětluje nikterak ručení Roberta M-a za tuto dávku, kterou podle § 37 zákona ze dne 12. srpna 1921, čís. 329 sb. z. a n. a § 37 prov. nař. čís. 143/1922 sb. z. a n. a § 13/III. dodatku pravidel platí zcizitel nemovitosti a nabyvatel ručí jen při nedobytnosti dávky na zciziteli. Pro závazek Roberta M-a za tuto dávku nemá návrh potřebné údaje pro nařízení povolujícího a exekučního soudu ve smyslu § 54 čís. 3 ex. ř., pročž bylo jež z tohoto důvodu zamítnouti.

Čís. 10771.

Promlčení nároku na náhradu škody z neoprávněného záboru obytné místnosti počalo již zábohem, nikoliv teprve vrácením zabrané místnosti.

(Rozh. ze dne 8. května 1931, Rv II 128/30.)

Žalobou, zadanou na soudě dne 23. března 1926, domáhala se žalobkyně na žalované obci odškodnění za zábor světnice za dobu od 1. listopadu 1921 do 1. května 1925, kdy jí byla světnice vrácena. Procesní soud první stolice přisoudil žalobkyni odškodnění jen za dobu od 23. března 1923 do 1. května 1925, shledav nárok na odškod-